Mladý Misionár

ZIMA 2020, ročník XXVI.

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

Téma: Škola

P. Stanislav Orečný SVD a ďalší >> s. 4

Interview v Ríme

P. Juraj Cibula SVD >> s. 19

List z postulátu >> s. 27

ZLOŽENIE KOMUNITY MISIJNÉHO DOMU SV. ARNOLDA JANSSENA

Uprostred veľkej neistoty, zmätenia, strachu a obáv, ktoré nám priniesol tento rok, sa začíname pripravovať na Vianoce – sviatky narodenia nášho Pána Ježiša Krista – Spasiteľa sveta. Možno sa v nás vynárajú otázky: Ako ich budeme sláviť v tomto čase pandémie? Budeme ich môcť prežiť v kruhu rodiny? Budeme vôbec schopní radovať sa a byť vďační?

Keď bola Mária v požehnanom stave, musela sa spolu s Jozefom vydať na cestu do Betlehema. Určite si vieme predstaviť, že za tých okolností bola cesta omnoho náročnejšia a únavnejšia. Keď už Mária a Jozef boli na mieste a schyľovalo sa k večeru, hľadali prístrešie na noc. A ani to nebolo jednoduché, všetko bolo obsadené a jediné miesto, ktoré im bolo v ich núdzi ponúknuté, bola maštaľ. Ocitli sa sami, bez pomoci a vľúdnosti. Prvé Vianoce sa tak odohrali za veľmi nepríjemných okolností a vo veľmi skromných podmienkach. Boh si však vybral práve ten čas a to miesto, aby poslal na svet svojho Syna. Zrodil sa do tmy trpkosti, aby zažiarilo svetlo Jeho dobroty. Jeho tajomný a tichý príchod priniesol novú radosť a nádej tam, kde nebolo dôvodu na oslavu. Zostúpil z nebies, aby sa stal dieťaťom, a vybral si podobu nežnosti a zraniteľnosti. Daroval sa celý, najprv Márii a Jozefovi, potom celému svetu a každému jednému z nás.

Ježiš sa nám chce darovať aj tieto Vianoce. Prichádza v mnohých podobách a pozýva nás k tomu, aby sme otvorili naše srdce dobrote, nežnej pozornosti a láskavej starostlivosti. Pozýva nás, aby sme sa my sami stali darom pre druhého, či už našou prítomnosťou, prívetivým slovom alebo konkrétnou pomocou. Nech sú okolnosti, v ktorých sa nachádzame akékoľvek, Ježiš sám je naším skutočným dôvodom na radosť a našou jedinou nádejou. Nech tieto Vianoce zaznie v našich domovoch oslavná pieseň anjelov: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“

P. Johny George Ambattu SVD
rektor Misijneho domu sv. Arnolda Janssena

Téma

názov: Štúdium ako cesta k svätosti?

Ponúkame Vám sériu príspevkov k téme štúdia, od učiteľov aj žiakov, od kňazov i seminaristov

Spoločenstvo

názov: Syn môj, choď dnes pracovať na vinicu

Spoločenstvo okolo nášho kostola je živé a ľudia sa doň zapájajú rôzne, každý podľa svojich talentov. Niekoľkých z nich sme oslovili...

Svedectvo

názov: List z postulátu

Do postulátu našej Spoločnosti nastúpil tento rok istý Benedikt. Napísal nám krátky list, v ktorom rozpovie svoj príbeh...

2 ÚVODNÍK
4 Štúdium ako cesta k svätosti
7 Non scholae sed vitae discimus
8 Príbeh z oboch strán katedry
10 Štúdium z pohľadu študentov
13 SPOLOČENSTVO
16 Generalát
19 ROZHOVOR: Juraj Cibula
24 Pastoračná prax
27 List z postulátu
30 OBRAZOM: Život v seminári
34 PREDSTAVENIE: sr. Vianea
36 Vtipy, tajnička
38 Fotoriport: Sľuby 2020

Mladý MISIONÁR
Ročník XXVI., zima 2020
Vydávajú seminaristi SVD v Bratislave

Adresa:
Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava

Na čísle spolupracovali:
P. Stanislav Orečný, P. Peter Dušička,
P. Milan Toman, P. Juraj Cibula
P. Johny Ambattu, P. Igor Kráľ
frt. Peter Nguyen Duc Thinh,
frt. Dávid Kancian, post. Jakub Doktor,

Redakčná rada:
frt. Václav Plánka
frt. Lukáš Hanúsek
post. Benedikt Kočamba

Jazyková úprava:
Vladimír a Anna Hanuliakovci,
Jiří Kocián,
P. Marek Vaňuš

Grafika časopisu:
frt. Lukáš Hanúsek
frt. Václav Plánka
post Benedikt Kočamba

Obálka:
Michal Plánka

www.mladymisionar.sk
facebook:
@verbisti.krupinska
youtube:
Verbisti - BA online
e-mail:
mladymisionar@gmail.com

Cena za časopis:
dobrovoľný príspevok

Tlačiareň: Ultraprint, s.r.o.

Štúdium ako cesta k svätosti?

Autor: P. Stanislav Orečný SVD
Foto: Archív SVD

Drahí misijní nadšenci, srdečne vás pozdravujem z Ríma, z nášho Generálneho domu, z našej 54-člennej komunity.

Ako prvý dojem neklame, ide o komunitu, ktorá je skutočne veľká. Všetci spolubratia sa denne stretávame pri slávení svätej omše a spoločných modlitbách, taktiež pri spoločnom stolovaní a ďalších iných aktivitách (ako napríklad nedeľný volejbal s našimi predstavenými). Čo sa týka mňa, ja v tejto komunite patrím do 22-člennej skupiny spolubratov, ktorí sem prišli na ďalšie štúdium. Študujem spirituálnu teológiu na Pápežskej Gregorovej Univerzite. V júni 2021 by som mal toto štúdium ukončiť. Prosím vás teda o modlitbu, nech sa to s Božou pomocou naplní.

Zmysel štúdia

Pred rokom a pol, tesne pred príchodom do Ríma, sa ma jeden dobrý človiečik opýtal, či mi toto štúdium pomôže k svätosti? Skutočne múdra otázka. Už si síce nepamätám, ako som sa v tom momente zatváril, ale viem, že vo mne vzbudila sled ďalších otázok o reflexii, predovšetkým o tom, ako vnímam zmysel štúdia a jeho využitie v mojom živote. A výsledok? Napíšem vám to v skratke v dvoch bodoch.

Bod prvý - proces

Štúdium je proces, v ktorom človek jednak „priberá, rastie“ v intelektuálnej rovine, a súčasne dozrieva, formuje sa v rovine vzťahov, a tak sa plnohodnotne pripravuje na praktický život a praktické využitie toho, čo sa naučil, a to nielen pre seba samého, ale pre dobro druhých. V tom všetkom nám pomáhajú predmety už od základnej školy. Keď som v roku 2007, ako „čerstvý“ absolvent učiteľstva biológie a chémie vstúpil k verbistom, myslel som, že sa tým môj „prírodovedecký svet“ asi uzavrie. No keď som išiel na ročnú pastoračnú prax na Luník IX v roku 2011, ukázalo sa, že treba doučovať aj prírodovedné predmety. Videl som, ako aj toto poslúžilo blížnym.

Aktuálne ako študent v Ríme

A keď som už bol na Filipínach vo farnosti, kde som okrem pastierskej služby pomáhal organizovaním školských preventívnych programov v boji proti niektorým parazitickým a bakteriálnym ochoreniam, videl som, že Pán Boh je skvelý režisér, ktorý dokáže a chce využiť všetko dobré, čo sme sa naučili, pre službu druhým. Záver k prvému bodu? Štúdium je dar, ktorý treba brať vážne, lebo slúži na dobro druhým. A takto je krokom na ceste k svätosti.

V úlohe učiteľa ešte na Filipínach

Bod druhý - milosť

Študovať teológiu považujem za veľkú milosť. Netvrdil som to vždy. Hlavne v časoch štúdia teológie (a aj filozofie), ešte pred vysviackou, som jednotlivé predmety hodnotil prevažne len podľa schopnosti profesorov (myslím tým všetkých prednášajúcich). Život v misiách mi však vo väčšine prípadov ukázal, že to, čo som študoval na teologickej fakulte, je potrebné v praxi, hoci v rôznej miere, a že človek musí

študovať veľa, hlavne sám. Treba stavať na dobrom základe, a v tom má kľúčovú úlohu a svoju zodpovednosť každý profesor. Avšak od študenta sa vždy vyžaduje väčšia angažovanosť, úsilie, odhodlanosť a schopnosť vidieť zmysel (a to aj keď profesor ho k tomu nevedie).

Katecheza v kostole na Filipínach

Naše SVD Konštitúcie nás jasne povzbudzujú: „Zmeny vo svete a v Cirkvi, vo vede a v teológii, ako i rozvoj v jednotlivých fázach života, vyžadujú od každého spolubrata, a od každej komunity neustále štúdium, odborné vzdelávanie a celoživotné dozrievanie“ (Konšt. 520). I moje terajšie štúdium spirituálnej teológie má napomáhať tomuto cieľu: rásť a dozrievať ľudsky a intelektuálne, duchovne a pastoračne – a teda vo všetkých týchto dimenziách sa podľa vôle Otca, pôsobením Ducha Svätého, pretvárať v Krista. A takto napredovať na ceste k svätosti, vždy v spoločenstve s druhými vo vzájomnom napomáhaní si, tak slovom ako aj príkladom, povzbudzovaním a usmerňovaním.

Povzbudenie na záver

Drahí misijní priatelia, bratia a sestry v Kristovi, všetci – každý podľa svojho stavu a potrieb – sme Bohom pozvaní „študovať“, aby sme sa pripodobňovali Kristovi, Vtelenému Božiemu Slovu, a zjednotili sa v jeho Cirkvi. Dnes je veľa možností a zdrojov k dobrému kresťanskému štúdiu. Nikdy však nezabudnime, že najdôležitejšie a najkrajšie lekcie sa otvárajú tam, kde sa denne číta a medituje Sväté písmo a človek spoznáva Boha i seba pri úprimnej a vytrvalej modlitbe. Spolu so svätým Pavlom vám i sebe vyprosujem: „Nech vám Boh nášho Pána Ježiša Krista, Otec slávy, dá Ducha múdrosti a zjavenia, aby ste ho poznali“ (Ef 1,17).

Púť za Pátrom Piom

Non scholae sed vitae discimus

Od rímskeho filozofa Senecu pochádzajú slová: „Non scholae sed vitae discimus – Neučíme sa pre školu, ale pre život.“

Autor: P. Peter Dušička SVD
Foto: Archív SVD

To, čo sa naučíme v škole, máme vedieť aj použiť v konkrétnom živote. V tejto súvislosti si spomínam, ako nám deťom otec často pripomínal slová básnika Jána Kostru: „Život je veľké krásne umenie. Nemáme ešte pre ten odbor školy.“ K týmto slovám zvykol vždy aj dodať svoju skúsenosť: „Každý sa učí a skúša sám“. Chcel nás tým motivovať, aby sme prebrali zodpovednosť za svoj život a rozhodnutia, ktoré robíme, a nespoliehali sa len na to, čo nám povedia iní.

Zvládnuť život je naozaj veľké umenie a očakávania sú veľké. Vyjadruje ich modlitba, ktorú sa modlia rodičia pri krste dieťaťa: „Bože, žehnaj naše dieťa, aby jeho život bol tebe na slávu, jemu na spásu, nám na radosť a svetu na osoh.“

K umeniu života patrí aj učenie sa od iných. Nik z nás nie je osamelý ostrov. Nielen v histórii ľudstva a Cirkvi, ale aj v súčasnosti nájdeme okolo seba veľa vzorov, z ktorých si môžeme vziať príklad. Naším vzorom par excellence je Ježiš Kristus. Volá nás, aby sme sa učili od neho a nasledovali ho. Preto iným výrazom pre slovo kresťan je výraz: učeník Ježiša. Máme aj veľa svätcov a jednoduchých ľudí, ktorí sú ako hviezdy, ktoré nám svietia na ceste života.

A čo sa máme učiť od iných? Ktosi to prirovnal k činnosti muchy a včely. Mucha vyhľadáva rozkladajúci sa odpad a roznáša jeho nečistotu po svojom okolí. Včela sa zas naopak zaujíma o kvitnúce kvety, zbiera z nich peľ a robí z neho vzácny med. Človek si má vypestovať schopnosť pre všetko pekné, krásne, ušľachtilé a povzbudzujúce. Tým má obohacovať svoj život a šíriť to ďalej. Nech nám v tomto poslaní Pán žehná.

Príbeh z oboch strán katedry

Niekedy si spomeniem na časy, keď som ako seminarista sedával v školských laviciach a ako som dokázal neľútostným pohľadom hodnotiť našich pedagógov.

Dnes, keď stojím na druhej strane katedry, si z času na čas predstavím, že tam kdesi medzi študentami sedí a pozerá na moje učiteľské počiny moje mladšie ja. Našťastie tam takých kritikov, ako som bol ja, veľa nie je.

Medzi študentami teológie

Na teologickej fakulte TU som začal prednášať po návrate z Ríma v roku 2016. Musím povedať, že učenie je moja veľká radosť. Pre mňa je učenie motivujúce, pretože mi nedovolí zaspať na vavrínoch. Aj učiteľ musí študovať a pripravovať sa na hodinu. A určite viac, ako študenti. Vždy ma iritoval pohľad na nepripraveného učiteľa. Prvý rok mojej učiteľskej praxe bol v tomto smere adrenalín, pretože s prípravami som bol sotva hodinu pred žiakmi. Osobne túžim počas hodín odovzdať žiakom z kňazskej praxe to, čo som sa ja sám počas základných štúdií nemal možnosť naučiť a čo v praxi vnímam za podstatné, či potrebné. Otázky študentov mi však neraz otvárajú témy, ktorým som sa nevenoval a oblasti, ktoré sú pre nich dôležité. Rovnako aj doprevádzanie študentov pri písaní ich záverečných prác mňa samého privádza k témam, ktoré mi otvárajú nové horizonty. A sú to práve študenti, ktorí mi cez vlastný výskum a bádanie tieto dvere otvárajú.

Moja cesta k učiteľskej katedre

Už od malička som mal záľubu doučovať spolužiakov, ktorí žiadali o pomoc. Sám som mal šťastie na skvelých učiteľov. Dodnes si pamätám učiteľov, ktorí boli pre mňa inšpirujúci. Napríklad na základnej škole ma pani zástupkyňa vytiahla z vôd priemernosti, kde som sa ocitol. Chemikárka mi zase zverila dôveru a jej chemické laboratórium, kde som robil svoje prvé pokusy. Preto som šiel študovať na Prírodovedeckú fakultu UK špecializáciu učiteľstva biológie a chémie. Túžil som sa stať stredoškolským učiteľom a pred nástupom do rehole som mal to šťastie, že som jeden rok odučil na gymnáziu pre mimoriadne nadané deti. Aby som nevypadol z formy, dokonca som počas seminárnych čias doučoval chémiu. Prvé kňazské roky som učil na škole pre rómske deti a boli mi zverené aj detské sv. omše. Bola to pre mňa výzva odosobniť sa od vlastných vedomostí a namiesto intelektu, osloviť hlavne srdcia malých poslucháčov. Cestu k vysokoškolskej katedre mi otvoril študijný pobyt v Ríme. Tam som sa rozhodol ísť na Pápežský inštitút Teresianum ku karmelitánom, pretože popri ingaciánskej spiritualite, ktorá mi bola veľmi blízka, som zatúžil spoznať viac mystickú teológiu. Po návrate na Slovensko sa uvoľnilo miesto na Teologickej fakulte TU, kde som aj sám študoval a popri učení som dostal príležitosť ukončiť si vyššie štúdiá doktorandským stupňom. Znovu som si spomenul, aké je dôležité, aby sa pedagóg nezabudol učiť a vzdelávať. Žiadna zo strán katedry nedišpenzuje od práce na sebe.

Učenie dnes

Keď som v roku 2003 obhajoval diplomovú prácu o informačno-komunikačných technológiách vo vyučovacom procese, starší pán profesor krútil nado mnou hlavou s jemnou výčitkou, aby som počítače a technológie príliš nepreceňoval. Dnes by to bez nich ani nebolo možné. Pre mňa sú technológie nielen pomôckou pre zefektívnenie vyučovacieho procesu a zdrojom informácií, ale aj skvelým prostriedkom na upevňovanie naučeného. V podstate si neviem predstaviť prísť na hodinu bez prezentácie a popravde pri záverečných testoch pre mňa nie sú ani tak dôležité namemorované texty, ako schopnosť narábať s dostupnými informáciami a zručnosť ich spracovať. Myslím, že dnešná komplikovaná situácia v školstve nám môže veľmi pomôcť v reforme vyučovacieho a vzdelávacieho procesu. Rovnako na strane žiakov i pedagógov.

Zanechať stopu

Raz som sa zúčastnil na púti učiteľov. Počas kázne otec biskup Baláž spomínal na učiteľa v jeho rodnej dedine, ktorý sa volal Rudolf. Požíval takú autoritu od ostatných, že bežne v rodinách dávali synom meno podľa neho. A práve k tomu povzbudzoval na púti aj nás, aby sa každý z nás usiloval byť takým pedagógom, aby jeho život i štýl, boli inšpiráciou pre druhých. Mám kdesi v srdci túto túžbu. Keď predstupujem pred žiakov, uvedomujem si to veľké privilégium i zodpovednosť, že zanechávam svoj rukopis v tých, ktorí jedného dňa budú v službách Cirkvi ako kňazi a laici, ktorí na tom svojom mieste budú budovať Božie kráľovstvo.

Štúdium z pohľadu študentov

K prípravе na budúce povolanie kňaza a misionára neodmysliteľne patrí aj štúdium, ktoré tvorí intelektuálnu stránku našej formácie.

Spracoval: Post. Benedikt Kočamba
Foto: Archív SVD

Štúdium je rozdelené na dve časti: filozofiu (2 roky) a teológiu (4 roky). Týmto sa chceme my, seminaristi a študenti, podeliť s Vami o naše dojmy, skúsenosti, ale aj ťažkosti spojené so štúdiom. Môžete sa spolu s nami pozrieť na život študenta Teologickej fakulty Trnavskej univerzity z pohľadu začiatočníka, cudzinca a študenta, ktorému sa už podarilo poraziť filozofiu.

Benedikt Kočamba
1.ročník filozofie

So štúdiom na vysokej škole som nemal predošlú skúsenosť, keďže som nastúpil k verbistom hneď po skončení strednej školy. Preto som si najprv musel zvyknúť na iný spôsob vyučovania, na väčšiu slobodu, no zároveň aj väčšiu zodpovednosť – ako si rozvrhnem čas, z ktorých kníh sa budem učiť, aký študijný materiál použijem... S tým súvisí pravidelná návšteva knižnice, či už tej v Misijnom dome, alebo fakultnej. Musím sa priznať, že do nej chodím veľmi nerád, pretože vtedy zisťujem, koľko toho ešte neviem. (To pochopí asi každý, kto rád číta knihy.) S čím som musel tiež na začiatku bojovať, boli dlhé prednášky, niekedy aj trojhodinové, čo je oproti tej 45-minútovej hodine na strednej škole o „trochu“ dlhšie.

Čo sa týka obsahu štúdia, to tvorí prevažne filozofia, ale medzi predmetmi sa objaví aj Sväté písmo, spiritualita, psychológia, či pedagogika. Veľa učiteľov nám na začiatku štúdia povedalo: „Prišli ste študovať teológiu, no najprv sa musíte popasovať s filozofiou.“

Veľmi rád sa učím nové veci, a aj keď niekedy príde kríza, napokon sa postupne všetky poznatky začnú skladať a vytvoria krásnu mozaiku. Tiež je pre mňa výhodou mať starších spolubratov vo vyšších ročníkoch, ktorí majú veľmi cenné rady a skúsenosti.

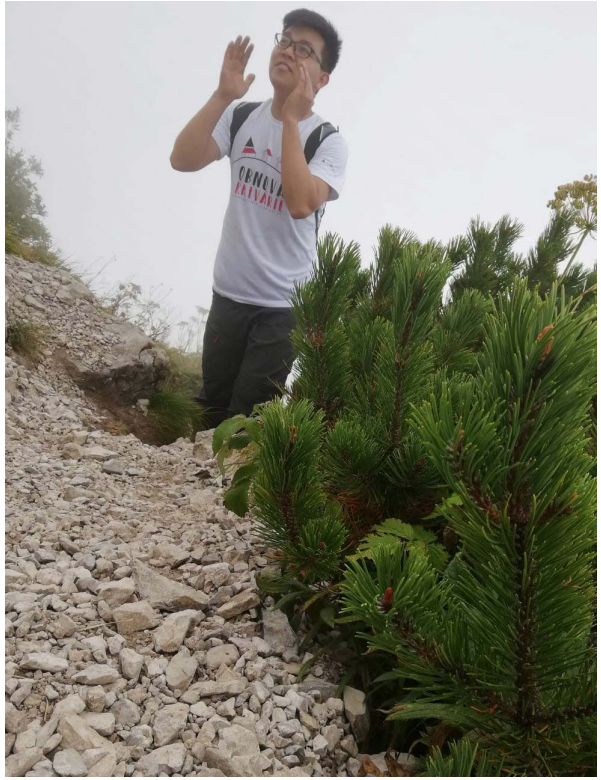

Peter Nguyen Duc Thinh
2.ročník filozofie

Doma vo Vietname som 3 roky študoval financie a ekonomiku. Po nástupe do seminára, moje dvojročné štúdium tvorilo náboženstvo, hudba a štúdium angličtiny. Z týchto predmetov sa robí skúška. Vo Vietname sa líši obsah a dĺžka štúdia v jednotlivých seminároch.

Keď som prišiel na Slovensko, ako prvé som sa musel naučiť slovenčinu. Najviac mi robí problém gramatika. Prvý rok na škole bol ťažší ako druhý, teraz už toho rozumiem viac. Stále sa zdokonaľujem, som ako dieťa, ktoré sa postupne a pomaly učí stále viac a viac. Štúdium vo Vietname a na Slovensku sa líši. Tu sa naozaj cítim ako študent. Páči sa mi, že učiteľ spolupracuje so študentmi, pýta sa a kladie otázky a študent musí hľadať odpoveď. A tiež študenti diskutujú a pracujú ako tím. Vo Vietname nám dávali všetky dokumenty na učenie, otázky a ich vypracovanie, ktoré sme sa mali naučiť. Častejšie sa tu chodí do knižnice a číta sa viac kníh.

Keď chodíme do školy na Slovensku, nemusíme nosiť stále rovnaké oblečenie, košeľu a dlhé nohavice, ale môžeme si vybrať, aké oblečenie chceme. Je tu väčšia sloboda, nekontroluje sa, či študent dáva

pozor na prednáške, ale dôležité je, aby sa dobre pripravil na skúšku.

Zvláštne pre mňa je, že aj keď študujem na Slovensku, veľa kníh je v češtine, a to je pre mňa katastrofa. Tiež niekedy nerozumiem zložitým slovám z filozofie. Veľmi mi v tom pomáhajú starší spolubratia.

Lukáš Hanúsek

1. ročník teológie

Moje štúdium sa prehuplo do svojej druhej polovice. Som rád, že filozofiu už mám za sebou a môj rozvrh je naplnený najmä teologickými predmetmi.

Na jednom z nich sa nás na začiatku semestra prednášajúci opýtal, aké sú naše očakávania z absolvovania jeho kurzu. Po vyvolaní som odpovedal, že ja nemám žiadne, pretože si ich väčšinou vedome nevytváram. Na tvári prednášajúceho to vyvolalo údiv. Nasledujúce odpovede spolužiakov už obsahovali krásne aj duchovné formulácie toho, ako im daný predmet zmení život. Aj toto prináša študentský život.

Škola mi niekedy pije krv, ale je pravdou, že ma obohacuje. Dáva mi možnosť hlbšie študovať „tajomstvá viery“, Sväté písmo, históriu Cirkvi a jej vývoj, a dobre o tom všetkom diskutovať. Ako študent mám viac priestoru hĺbať a čítať množstvo literatúry, na ktorú už počas pastorácie nebude toľko času.

Pojem „tajomstvo viery” môže znieť zvláštne, ako univerzálna odpoveď veriaceho na nevysvetliteľné otázky. Ale v teológii nimi myslíme pravdy, ktoré je možné, ba žiaduce osobne poznávať. Nie je možné ich plne obsiahnuť rozumom, ale možno sa k nim približovať, zažívať ich, a tak ich stále lepšie aj chápať. Zaujímavé je, že to dokáže tak človek učený ako aj neučený.

Potom by sa ale moholo zdať, že štúdium teológie nie je až natoľko potrebné. Ono samotné nás nespasí, ale prináša tú radosť, ktorú prežívame vždy, keď niečo nové objavíme, a možno aj niečo, čo sme už dávno tušili. Štúdium teológie však vnímam ako užitočné a dôležité najmä vtedy, keď sa chcem s vierou deliť. Správne chápanie súvislostí, zmyslu či vývoja dáva možnosť a právo sa vyjadrovať a argumentačnú silu v diskusiách s ľuďmi hľadajúcimi, zvedavcami, či provokatérmi.

Dnes sú navyše sociálne siete plné nielen aktuálnych správ, toho, kto čo raňajkoval a aký výlet podnikol, ale šíria aj rôzny náboženský obsah. Častými témami odetými do kresťanského šatu a ovenčenými biblickými citátmi sú koniec sveta, boží trest či najnovšie sväté prijímanie do rúk. Hlbšie poznanie teológie a prax vo vykladaní Písma mi preto umožňujú poznávať vnútorné protiklady bludov či nesprávne používanie biblických citátov mimo kontext. Umožňuje mi tak ľudom vraciať pokoj a viesť ich k jednote a k spojeniu s Cirkvou.

Napokon, som vďačný za toto štúdium. Ale pri pohľade na spolubratov misionárov sa už teším, keď budem môcť aj ja naplno ohlasovať Evanjelium tam, kam ma Pán pošle.

Syn môj, choď dnes pracovať do vinice!

Autor: Post. Jakub Doktor
Foto: Archív SVD, autori textov

Častokrát počujeme v našich spoločenstvách, medzi priateľmi, v rodine alebo blízkymi, žiadosť o pomoc.

Niekedy stretneme človeka pri ktorom môžeme vycítiť, že potrebuje pomoc. Nie každý na toto volanie odpovedá, pretože už v tej chvíli má mnoho myšlienok, ako sa to nedá a ako nemá čas. Vedel by som aj zo svojej vlastnej skúsenosti povedať, že som sa tým niekedy ospravedlňoval.

Prečo je služba tak zložitá? Pomoc prijímame oveľa ľahšie, ale oveľa ťažšie sa nám slúži. Pán Ježiš, ktorý prišiel na našu zem ako Boží syn, hovorí do našich životov slovom, ale aj skutkami. „Ako ani Syn človeka neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť...“ (Mt 20,28).

Téma nám hovorí do života aj dnes. Každý môže slúžiť na miestach, kde žije. Slúžiť znamená darovať sa druhému. Je to čas, ktorý venujeme druhým. Slúžiť môžeme rozhovorom, pomocou, povzbudením, vypočujeme alebo poradíme v tom, čo nám ide, alebo gazdinky obdarujú koláčikom. Nám, mladým, môže byť vzorom starý otec alebo stará mama, ktorí sa málokedy unavia a celý čas nás zahŕňajú svojimi darmi. Častokrát sú to oni, ktorí sejú do mladého života dobro.

Počuli sme slová Pána Ježiša, keď hovoril v obraze o poslednom súde:,,Poďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta” (Mt 25,34).

Aká radosť môže naplniť ľudské srdce, keď prídeme do vytúženého cieľa. Čím si to len zaslúžili, že sa im dostalo takej pocty? Vtedy kráľ na otázku odpovie: „Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25,40).

Uvedomujeme si, akou radosťou sa naplní naše srdce, keď niekomu urobíme radosť, obdarujeme ho, oslovíme, pomôžeme mu. Zastavme sa a zrekapitulujme náš

deň a uvedomujme si, čo sa deje v našich životoch. To, že patríme Kristovi, ľudia môžu cítiť. Ovocie služby je skryté za svetlom viery.

Ľudia nie sú krížom pre náš život, ale sú cestou, ako sa priblížiť a nasledovať Pána Ježiša. Tým cieľom pre náš život je on sám.

Prostriedkom, ktorý otvára naše srdce, je svedectvo a vzájomné budovanie. Preto som oslovil našich priateľov, ktorí sa rozhodli zapojiť do služby nášmu spoločenstvu v Bratislave. Čo ich motivovalo?

...

Agnes Púčiková (animátorka)

K službe animátorky som sa dostala veľmi jednoducho. Už od detstva som sa zúčastňovala stretiek a letných táborov. Čím staršia som bola, tým viac sa ma animátori snažili zapojiť do rôznych aktivít, čím sa zo mňa stala pomocná animátorka a neskôr som sa animátorstvu začala venovať naplno.

Na začiatku som animátorstvo považovala za zábavu alebo koníček a nie službu. Na animátorstvo ako službu som sa začala pozerať až po týždni strávenom na manželských stretnutiach, kde som prišla vypomôcť ako animátorka (vtedy som pôsobila ako animátorka už asi 3 roky). Bol to pre mňa veľmi náročný týždeň. Deťom sme sa venovali asi 4 hodiny doobeda a 5 hodín poobede, čo bol čas, kedy mali rodičia program a prednášky zamerané na upevnenie manželstva. Po tomto týždni som bola viac vyčerpaná ako z tábora, kde máme deti 24 hodín denne. V ten týždeň som si povedala, že s animátorstvom končím, lebo ma to už viac nebaví a radšej si nájdem brigádu, za ktorú aj niečo dostanem. Všetko sa ale zmenilo, keď posledný deň za mnou prišiel otecko jedného dieťaťa z mojej skupiny. So slzami v očiach mi ďakoval, že som sa o ich dieťa starala. Doma ich totiž čakali rozvodové papiere, ktoré stačilo už iba podpísať. Vďaka tomu jednému týždňu, kedy som sa starala o ich dieťa, si mohli vyriešiť svoje problémy v manželstve a teda rozvod nakoniec nebol. Vtedy som si uvedomila, že to, čo robím, je služba. Nikdy nevieme, čím si deti, ktoré dostanem ako animátorka, prešli, alebo čím si prechádzajú, ale za tých pár dní im môžem stihnúť odovzdať viac, ako sa mi možno na prvý pohľad zdá. Po tých pár dňoch síce cítim veľkú fyzickú únavu, ale psychicky a duchovne som vždy oddýchnutá a spokojná, pretože viem, že som využila príležitosť odovzdať radosť a lásku ďalej.

Karin Pašteková (aranžérka)

Spoluveriaca ma oslovila pridať sa k nej pri kvetinovej výzdobe kostola. Potešilo ma to, nakoľko mám ku kvetom vzťah, a sama by som sa neodvážila prihlásiť do služby aranžérky, keďže som neabsolvovala žiaden aranžérsky kurz.

Čo ma motivovalo? Podmienilo to viacero faktorov. V tom období nebolo dostatok aranžérok, prijala som túto ponuku, ako potrebu pomôcť. Aj doma si viažem kytice, vence a vytváram sezónne dekorácie, tak som si povedala, že môžem čerpať aspoň z mojich aranžérskych skúseností. Už ako malé dieťa som bola uchvátená rozkvitnutým ovocným sadom a sedmokráskami v našej záhrade, aj teraz mi pohládza dušu pohľad na prírodu a kvety, v ktorých je toľko krásy.

Popri práci a povinnostiach je to pre mňa spôsob oddychu, čas trávený v tichu, ale aj čas stretnutia s milými ľuďmi, ako aj priestor, kde môžem ponúknuť niečo pre našu komunitu. Zároveň mi to prináša radosť a obohacuje ma. Aj vďaka tejto službe si uvedomujem krásu, ktorá sa nachádza okolo nás, či už v kvetoch, prírode alebo v dobrých ľuďoch a to vnímam ako dotyk Boha.

Gabika Púčiková (organistka)

K službe organistky som dostala pozvanie - dostali sme do dediny nového kňaza a nemali sme organistu. Keďže som hrala na akordeóne, noty som poznala, tak mi bolo povedané: „Odteraz budeš hrávať na organe". Venovala som cvičeniu veľa času. Spočiatku to bolo ťažké, ale napĺňalo ma to radosťou. Až teraz to často vnímam ako službu, ktorú mi zveril Pán Boh, a myslím, že to mi dáva silu prinášať, keď treba aj obetu a zrieknuť sa iných dobier, keď je táto služba potrebná. Ďakujem Pánu Bohu, že takú vznešenú službu môžem vykonávať, ale nechcem zostať pri nej sama, teším sa, keď majú záujem aj ďalší ľudia o hranie. Aj pri tejto službe môžeme tvoriť krásne spoločenstvo v službe Bohu.

Gabika Michalková (lektorka)

Na službu lektorky ma oslovil P. Marek Vaňuš. V nej a za ňu službu cítim v srdci vďačnosť, že môžem byť aj takýmto spôsobom zapojená do slávenia svätej omše a prináša mi to radosť, lebo je to krásna služba na oslavu nášho Pána.

Janka Labdafská (kostolníčka)

V jedno leto som chodievala na Trnávku za pánom Ferkom, s rektorom P. Johnym. pán Ferko nám vyrábal svietniky k P. Márii Guadalupskej. Pri tých návštevách ma oslovil P. Johny, či by som nechcela robiť kostolníčku, a ja som súhlasila a zobrala som si štvrtky, kedy býva aj adorácia. Vo štvrtok

som vozievala do kostola M. Antošovskú, a po jej smrti som si uvedomila, že to je aj jej zásluha, aby som ju v kostole zastúpila tieto štvrtky, ktoré tak milovala. Jednota a toto tajomstvo spojenia duše, existuje aj dnes, aj vo večnosti.

Ja som robila dobrovoľnú kostolníčku aj za totality v kultúrnom stredisku, so sestrou deväť rokov. Túto službu beriem ako službu Ježišovi a Ježišovi v každom človeku, či je to kňaz, bohoslovec alebo blížny v kostole. Ježiš je v každom z nás, a toto je moja láska k Nemu. Chcem byť takto obohatená Jeho láskou ku mne, a ja chcem rozdávať talenty, ktoré som dostala od Pána Boha takto svojim blížnym.

...

Na Záver

Chcem sa v mene nášho spoločenstva úprimne poďakovať za službu a povzbudivé slová tým čo prispeli do tohto článku. A spoločne im vyprosujme stále väčšiu horlivosť a túžbu byť tu pre druhých. Pretože my sme si nevybrali Ježiša, to on si vybral nás.

Každý z nás je pozvaný Bohu odpovedať. Našim spoločným cieľom bolo Vás povzbudiť a dodať vám odvahu odpovedať na hlas vo svojom srdci.

Syn môj, dcéra, choď dnes pracovať do vinice!

Všetkým vám prajem požehnaný vianočný čas. Pán Ježiš túži vstúpiť do jasieľ nášho srdca.

Post. Jakub Doktor

PREDSTAVUJEME:

GENERALÁT

Text: Dávid Kancian SVD
Foto: Archív SVD

Kedysi Steyl, dnes Rím

Zaiste čitatelia Mladého misionára dobre vedia, že Spoločnosť Božieho Slova založil svätý Arnold Janssen v roku 1875 v holandskom Steyli. Ako sme sa vlastne dostali zo Steylu do Ríma?

Ako inak, bola to myšlienka svätého Arnolda, ktorý si ešte pred otvorením Misijného domu v Steyli uvedomil potrebu mať centrálu v Ríme – v blízkosti Svätej stolice. Príležitosť k prvému kroku sa naskytla v roku 1888, keď poslal troch novokňazov a jedného študenta teológie na štúdiá do Ríma. Patrónom tejto malej komunity sa stal svätý archanjel Rafael. Mimoriadne ťažké boli začiatky v Ríme, podobne ako v Steyli, mnoho by sa dalo o tom písať. Avšak prejdime radšej priamo k presunu generalátu zo Steylu do Ríma.

Dnešná budova Collegio del Verbo Divino, nachádzajúca sa hneď za starovekými hradbami Ríma, bola inaugurovaná 8. septembra 1928. Krátko nato sa v poradí tretí generálny predstavený P. Wilhelm Gier presťahoval so svojou radou do Ríma. Takto sa Rím stal centrom našej kongregácie.

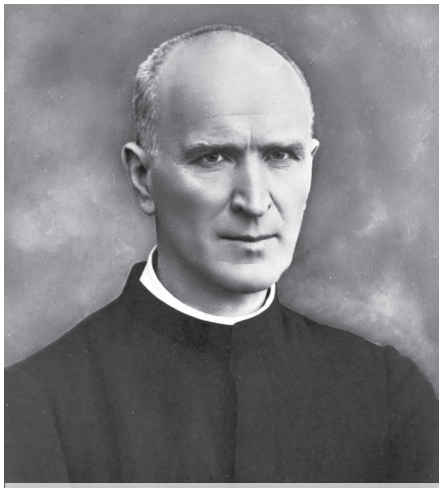

P. Wilhelm Gier SVD

Collegio del Verbo Divino dnes

V komunite je asi 54 spolubratov rôznych národností a kultúr. Sama osebe tak chce byť svedectvom o Božom kráľovstve na zemi. Okrem toho, že je rezidenciou pre študentov venujúcim sa vyšším štúdiám a sídlom generalátu, ponúka tiež starostlivosť spolubratom na návšteve v Ríme. Vzhľadom na to, že je sídlom generalátu, používa sa aj označenie

Rozlúčka s P. Gierom v Steyli

Generálny dom SVD

P. Paulus Budi Kleden SVD

Mesto: **Rím**

Rozloha: **1 285 km2**

Počet obyvateľov: ~ **2,9 mil.**

Generálny dom (Casa Generalizia SVD). tvoria ho tri „podkomunity“: komunita generalátu, študentská a napokon miestna komunita, nevyhnutná pre správu domu.

Generalát

Generálny predstavený našej spoločnosti je P. Paulus Budi Kleden, ktorý je pôvodom z Indonézie. Neriadi spoločnosť sám, ale pomáha mu v tom generálna rada. Tá sa skladá zo zástupcu generálneho prestaveného a piatich radcov, z ktorých jeden je admonitor (akýsi „napomínateľ“ - dohliada na konanie v súlade s konštitúciami). Svoju dôležitosť majú aj oficiáli, ktorí podporujú vo svojom odbore generálneho prestaveného s jeho radou, jednak pri vedení Spoločnosti, ako aj pri plánovaní a uskutočňovaní jej misionárskych úloh. Medzi nich patrí: generálny prokurátor (zastupuje Spoločnosť pri Svätej stolici), ekonóm, sekretár, misijný sekretár, sekretár pre výchovu a vzdelávanie. Nemožno nespomenúť koordinátora pre spiritualitu a biblického koordinátora pre celú Spoločnosť, ktorí nemusia nutne sídliť v Ríme. Takto je naša slovenská provincia a najmä bratislavská komunita obohatená PP. Marekom Vaňušom a Petrom Dušičkom.

Zastúpenie SVK-provincie na Generálnej kapitule 2018

Interview: P. Juraj SVD

Spracoval: P. Stanislav Orečný SVD
Foto: Archív SVD

P. Juraj Cibuľa SVD začal pôsobiť v našej novej farnosti v Ríme. Otázky na telo mu položil P. Stanislav Orečný SVD, ktorý v Ríme momentálne študuje

Juro, hneď zhurta prvá otázka: Predstavoval si si, že budeš niekedy v Ríme?

Ako všetci vieme, ale ak by náhodou niekto nevedel, ja som dostal misijné určenie pre Taliansku provinciu. Na začiatku som pôsobil viac ako rok na severe Talianska, vo Varone (oblasť Riva del Garda), kde som pomaličky zapúšťal korene (však som Cibuľa) a zvykal si na svoju misiu v tejto krásnej oblasti medzi horami, kde potom pôsobil veľmi známy misionár, náš spolubrat Gorazd Kohút, ktorý tam taktiež skoro zapustil svoje korene. Tým, že Generalát v Ríme nepatrí v našej SVD administrácii pod Taliansku provinciu, nikdy som si nepomyslel, že by som tu mal niekedy pôsobiť. Už v roku 2008 po ukončení prvého roku filozofie, sa nám seminaristom naskytla úžasná možnosť, byť v Ríme jeden mesiac (viac v časopise Mladý misionár, 2008, č. 3). Bola to krásna skúsenosť byť vo Večnom meste, ale v duchu som si hovoril, že by som tu nechcel žiť, a o to viac ani šoférovať auto. Ale ako sa hovorí: „Nikdy nehovor nikdy.“

A teda napokon, ako si sa dostal do Ríma a čo tomu predchádzalo?

Po roku mojej misijnej práce vo Varone sa na mňa obrátil náš páter generál (generálny predstavený celej Spoločnosti Božieho Slova) s prosbou, či by som nechcel prísť do Ríma pôsobiť v našom generálnom dome, v jednoduchosti povedané ako „generálny údržbár“. Po chvíľke zvažovania celej situácie, som to odmietol v dobrom zmysle, že nech pohľadajú niekoho lepšieho. Ale po dvoch týždňoch znova prišla táto ponuka. Zvažoval som, modlil som sa, pýtal som sa

Pôsobenie v Austrálii

Pána, ako to myslí. Tým, že robiť som sa nikdy nebál, a tým že medzi troma sľubmi je aj poslušnosť, som to napokon s pokorou prijal, aj keď som si nemyslel, že to bola dobrá voľba zo strany generála. A tak som tu už skoro 5 rokov. Po určitom čase vidím, že Pán Boh má svoje zámery a chodníčky zaviesť nás tam, kde chce On. Slúžiť bratom je služba krásna a veľmi hodnotná.Každý deň som sa stretával s niečím novým a mohol som sa stále v niečom zdokonaľovať.

Jeden z mojich najlepších poradcov bol, a aj je, náš kamarát Google. Nie som ani vyučený elektrikár, ani murár, ani vodár..., ale keď sa človek nebojí, tak skúša a učí sa, aj keď schybí. Parkrát som bol aj pod elektrickým prúdom, alebo pod vodným tlakom, keď som prevŕtal vodovodnú trubku a pod. Aby som nezabudol, je tu tiež aj veľká záhrada, ktorej mi bolo ľúto nechať ju opustenú, ako sa hovorí, treba sa vyventilovať, a tak to je mojím relaxom: sadiť a pestovať.

A keďže do domu prichádzajú stále noví študenti z rôznych kútov sveta a veľa z nich nerozumie na začiatku po taliansky, tak moji predstavení mi hovorili, že by bolo vhodné ísť na nejaký ten kurz angličtiny, lebo väčšina z nich rozpráva anglicky. Angličtina je tiež aj jedným z dvoch úradných jazykov našej Spoločnosti (druhým je španielčina). A tak, išiel som na kurz, a to rovno do Austrálie, na druhý koniec sveta. Bol to taký zázrak, či Boží dar. Bol som v Sydney, v takom „malom“ mestečku s piatimi miliónmi obyvateľov, skoro ako Slovensko. Možno si niekto z vás môže klásť otázku: Prečo si nešiel trochu bližšie od Talianska? Ale viete, vyskytla sa taká príležitosť, pomôcť na chvíľu súčasne našej malej slovenskej komunite, žijúcej v Sydney. Totiž, spolubrat z Poľska, ktorý ich mal na starosti, mal ísť na dovolenku na pár mesiacov, a tak prosili a hľadali niekoho, kto by ho zastúpil. A ako to býva, jeden pozná druhého, tak táto ponuka prišla až ku mne. Moji predstavení na začiatku váhali, ale nakoniec mi dali povolenie ísť pomôcť slovenskej komunite a tiež študovať anglicky jazyk.

Na výlete s novickami SSPS

Vyzerá to tak dobrodružne. Super, poďme ďalej: Ako by si porovnal svoju skúsenosť s Austráliou a Talianskom?

Záleží v čom. Viem, že mám taký „zvláštny“ charakter, že sa viem prispôsobiť asi každému prostrediu a ľuďom rôznych národností. Keď sa zahľadím na slovensky

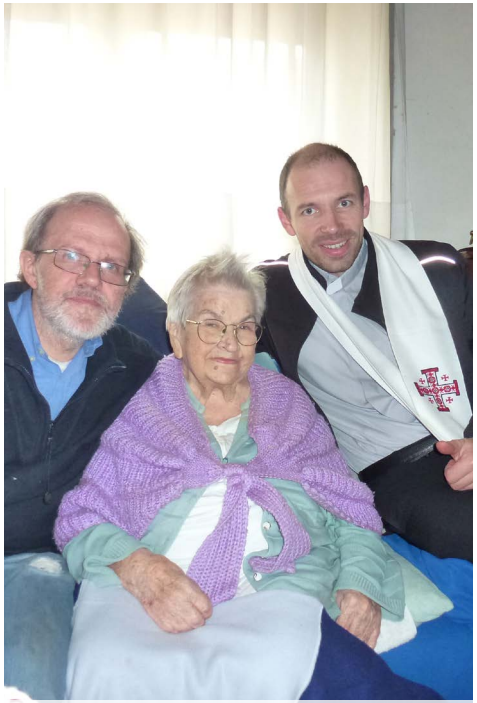

Vysluhovanie sviatostí

hovoriacich ľudí v dvoch veľkých mestách, je tu cítiť veľký rozdiel. Možno tým, že Slovákov v Ríme je mnoho, nevnímam u nich tak silnú túžbu schádzať sa na spoločných sláveniach.

V Sydney, naopak, Slováci túžia mať slovenského kňaza, ktorý by ich viedol, udržiaval slovenské tradície a bol s nimi. To tým ľuďom veľmi chýba. Bolo vidieť a cítiť ich vďačnosť, keď som mohol pobudnúť s nimi nejaké tie mesiace a boli by veľmi šťastní, keby to boli aj roky a nielen tri mesiace. V Austrálii som nebol prijatý len slovenskou komunitou, ale aj ľuďmi, ktorí chodili denne na slávenie sv. omše, ktorá bola ráno. A po svätej omši sme spoločne raňajkovali. Tu som mohol použiť moju lámanú angličtinu v praxi, aj keď to bolo veľakrát veľmi zábavné. Ďalšia krásna skúsenosť bola z farského kostola, ktorý bol vzdialený od našej komunity možno tak 1,5 km. Keď som prechádzal okolo, cestou do školy, tak som si všimol, že tu je tiež mnoho Talianov, ktorí sa každý pondelok modlievajú ruženec v taliančine, a tak som

Pastoračné návštevy

sa k nim priplichtil. Boli veľmi vďační za čas strávený spolu s nimi. Ľudia v Austrálii túžia, veľmi túžia mať kňazov, ktorých je tam veľmi málo.

Vďaka Juro, je to povzbudzujúce vidieť tvoju otvorenosť pre druhých. Máš pre nás ešte nejakú „austrálsku pikošku“?

Z pohľadu štúdia angličtiny to bolo zaujímavé. V škole, do ktorej som chodil, sme v triede mali väčšinou Japoncov a Arabov. Keď sme sa predstavovali a potom spolu hovorili, tak prišla na rad otázka: Čo robíš? Ja som odpovedal, že som kňaz. A oni: A to je čo? To je toto? A prežehnali sa. A ja, že hej, to je to. A po tom jedna Japonka sa pýta: A to čo vlastne robíš? Sedíš a rozprávaš sa s niekým? A ja: Aj to. A vytvoril sa priestor pre rozhovor. Videl som v nich takú krásnu úprimnú zvedavosť.

Dobre. Poďme teraz k takej vtipnej otázke: Aké to je mať za svojho biskupa priamo toho rímskeho, teda pápeža?

Ešte som sa nezmienil, ale od septembra tohto roku som sa stal kaplánom v rímskej diecéze. Nám verbistom pridelili, po skoro sto rokoch pôsobenia v Ríme, prvú farnosť, a to farnosť blízko nášho generálneho domu, farnosť Svätého Benedikta. Tým, že rímskym biskupom je pápež František, tak dúfam, že bude tá možnosť stretnúť sa s ním osobne a nielen na diaľku. Už som mal tú skúsenosť sláviť svätú omšu v kaplnke sv. Marty, mesiac po príchode do Ríma v apríli 2016, čo bol nezabudnuteľný darček k narodeninám.

V čom spočíva podľa Teba pastorácia? A ako pastorácia prakticky vyzerá v tvojom kňazskom pôsobení?

Pastorácia je to, čo robil Ježiš. Mať záujem o ľudí naokolo, všímať si ich, spoznávať ich životy, prinášať im to, čo sme získali z Božej milosti. Dostali sme ruky, aby slúžili, nohy, aby kráčali, jazyk, aby sa prihováral, srdce, aby milovalo všetkých bez rozdielu, čas, aby sme ho využili správne, a nakoniec vieru, aby všetci ľudia spoznali Boha nášho, nebeského Otca a jeho lásku. A preto aj moja pastorácia tu v Ríme začala tým, že som nechcel byť iba zavretý medzi múrmi, a tak v najbližšej farnosti sv. Marcely mi kňaz ponúkol službu nosiť sväté prijímanie starým a chorým ľuďom, čo robím až doteraz, a som Bohu vďačný za každú chvíľu strávenú s nimi. Oni sú veľakrát opustení, a tak sem-tam sme si zahrali karty, alebo popozerali fotky a podelili sa o osobné zážitky.

Ďalším druhom mojej pastorácie je služba ľuďom bez domova. Pôsobím v komunite sv. Egídia, ktorá sa venuje ľuďom bez domova, kde poznáme ľudí z našej štvrte Garbatella a osobne ich navštevujeme, nosíme im jedlo a spoznávame ich životy. Mám veľkú výhodu, že hovorím po slovensky, a tak mám možnosť priblížiť sa trochu bližšie k tým, ktorí nevedia po taliansky, ale hovoria nejakým slovanským jazykom. Niekoľkokrát sa na ich tvári vyčarí úsmev a radosť, že môžu hovoriť po svojom a niekto im rozumie. Či sú to ľudia zo Slovinska, z Litvy, Ukrajiny alebo Poľska. Takú istú skúsenosť som mal aj v Austrálii, veď chudobných máme všade. A teraz keď som sa stal kaplánom, tak mi pribudla aj misia byť nablízku i ľuďom z našej farnosti.

Juro, a teraz otázka na telo: Je o Tebe známe, že máš rád klobásky. Už ti veriaci nejaké aj priniesli?

Kto by nemal rád klobásky, aj slaninku. Ha-ha-ha (smiech). Keď cítiš ich vôňu, tak hneď sa ti lepšie dýcha a zaspáva, a tak, ako je to známe, ja suším klobásky na izbe. Farníci, nie tí talianskí, ale slovenskí pútnici mi už sem-tam nejakú priniesli a vďačne sa potešim, keď si tento zvyk zachovajú. Aj talianski farníci sú pohostinní. Majú rôzne špeciality, ktoré si väčšinou vychutnám, ako napríklad: cestoviny, pizza a rôzne druhy zeleniny, ktoré sem tam skúšam uvariť, či chutne pripraviť.

A na záver: čo je Tvojím najbližším cieľom?

Asi to, priblížiť sa mladým vo farnosti, ktorých je veľa, ale ich záujmy sú rozdielne. A slovko na záver, tak ako hovorí pápež František: „Nezabudnite sa za mňa modliť“, tak aj ja vás prosím o modlitby, a keď náhodou pôjdete okolo Ríma, dvere máme stále otvorené. Ciao tutti.

Navšteva starších a chorých

Pastoračná prax

Autor: Dávid Kancian SVD
Foto: Archív SVD

Pozdravujem všetkých, ktorí si nájdu čas pre prečítanie tohto listu :) K formácii seminaristov v našej spoločnosti patrí pastoračná prax – jedinečná príležitosť spoznať realitu kňazského života.

Po obnovení sľubov 8.9.2020 v Kostole sv. Arnolda Janssena v Bratislave som sa za pomoci spolubrata Vaška presťahoval na svoje nové miesto, vzdialené asi 10 minút pešo od Misijného domu. Bratislava si ma nechala a dostal som sa na Daliborovo námestie, do Farnosti Povýšenia sv. Kríža. Keď mi páter provinciál Pavol Kruták oznámil miesto mojej pastoračnej praxe, veľmi ma to potešilo. Ide o veľmi živú a veľkú farnosť. Je to prvá farnosť v Petržalke, neskôr pribudli ďalšie, a tak množstvo Petržalčanov má s ňou nejakú spojitosť. Navyše, od roku 2002 tu pôsobí Domka – Združenie saleziánskej mládeže. Kostol možno na prvý pohľad nenadchne človeka, no majestátny kríž v presbytériu, či kaplnka lurdskej Panny Márie pozve k modlitbe každého. Teším sa aj dobrej komunite. Vo farnosti pôsobia štyria kňazi. Od každého z nich sa môžem niečomu priučiť a povzbudiť k svätosti. Som rád, že ma prijali medzi seba.

Po dvoch mesiacoch

Keď píšem tieto riadky, prešli už takmer dva mesiace, čo som prišiel. Snažím sa byť k dispozícii kňazom a pomáhať im i niečomu sa priučiť. Ako akolyta nielen miništrujem, ale smiem aj rozdávať sväté prijímanie. Zapájam sa do prípravy detí na prvé sväté prijímanie, a to najmä v škole počas náboženstva. Je veľkým povzbudením vidieť radosť detí na prvé sväté prijímanie. Povzbudením sú mi tiež birmovanci napr. aj v tom, že im príprava na birmovku priniesla vzťah k adorovaniu Ježiša v Eucharistii. Našiel som tu aj rozbehnuté stretká pre miništrantov, ktoré sú jednou z ciest, aby kňaz neostal sám pri oltári, ale aby aj iní zakúsili blízkosť Ježiša a radosť zo služby. Premieňajúca je aj služba v utorok večer v miestnej komunite Sant'Egidio, v službe pre chudobných a ľudí bez domova. „Egídiovci" obdarúvajú nielen jedlom ale najmä rozhovorom :).

Pastorácia v rámci školy

Školská pastorácia

Žiaľ Covid-19 sťažuje pastoráciu. Chýba nám bezprostredné spoločenstvo s ľuďmi pri eucharistickej hostine. Taktiež online stretká sa nevyrovnajú osobným. Našťastie učenie náboženstva na prvom stupni ZŠ naďalej prebieha. Na Základnej škole Nobelovo námestie učím ročníky prvý až štvrtý a to po hodine týždenne. Na Spojenej Škole Svätej Rodiny učím dve tretiacke triedy

Komunita farnosti na Daliborovom námestí

po dvoch hodinách týždenne. Spolu teda osem hodín. Musím priznať, že na cirkevnej škole sa mi učí ľahšie. Dôvodom je lepšie vybavenie – učebnice a pracovné zošity, dvojhodinová dotácia ako aj známkovanie. Avšak deti som si obľúbil na oboch školách a som rád, že im môžem odovzdávať Ježiša.

Spoločenstvo Efez

Varenie v komunite

Postupne sa zaúčam do varenia/pečenia obeda. Mám skvelého učiteľa – farára, P. Milana Bubáka. Nejaká tá inšpirácia z talianskej kuchyne z internetovej stránky a tvoriteľská činnosť sa môže začať. Len aby to bolo bezlepkové, keďže lepok na tanieri ani v kuchyni mi nerobí dobre. Spoločné stretnutie pri obede je kľúčové pre vytváranie vzťahov v komunite. To som sa naučil od P. Milana, ktorý dáva rodinnú atmosféru aj celej farnosti.

Spoločenstvo Efez

No prezradím, že mojou zvlášť srdcovou záležitosťou je spoločenstvo Efez (Evanjelizačné farské spoločenstvo). Založil ho P. Milan Toman a pozval ma doň už minulý rok. Spoznal som v ňom ľudí, ktorí sú oddaní Pánovi modlitbou i službou.

Som vďačný Bohu, že môžem tento rok nahliadnuť do kňazského života. Ďakujem vám všetkým, ktorí ste si na mňa spomenuli v modlitbe. Buďte požehnaní a požehnaním!

Na charitatívnom behu Mary´s meals

List z postulátu

Volám sa Benedikt Kočamba, mám 20 rokov, medzi moje záľuby patrí cestovanie, čítanie kníh, turistika a hudba. U verbistov v Bratislave som od 28. augusta 2020. Rád by som vám, milí čitatelia, priblížil moju cestu do Spoločnosti Božieho Slova.

Pochádzam z malej dedinky Janovce v okrese Bardejov, z farnosti Kobyly. Mám dve sestry, staršiu a mladšiu, čiže mne pripadol zlatý stred. Pochádzam z katolíckej rodiny, v ktorej sa rozvíjal dar viery, za ktorý vďačím svojim rodičom a starým rodičom, ktorí ma pravidelne brávali so sebou do kostola a učili prvé modlitbičky.

Prvotné rozlišovanie

Popri základnej škole, som od 2.ročníka začal tiež navštevovať umeleckú školu, odbor Hra na husle. V období prvého svätého prijímania, aj vďaka príkladu miestneho kňaza a službe miništranta, ktorej som verný doteraz, sa vo mne zrodila túžba byť kňazom. A nielen to, ale byť dokonca kňazom – misionárom. Postupom času som to začal vnímať ako naivnú detskú túžbu (neskôr sa pre mňa stala kľúčovou pri rozlišovaní). Prišli iné starosti, nové záujmy, nové predstavy o budúcnosti. Počas štúdia na gymnáziu v Bardejove som sa rozhodol orientovať na biológiu a chémiu, až by som sa napokon prihlásil na medicínu, našiel prácu, založil si vlastnú rodinu...

Táto predstava ma udržala v istej pohode, no nemala pevné základy. Božia iniciatíva v lete 2018 zbúrala túto nestabilnú stavbu, aby sa práve On stal tým novým a pevným základom. Bol to osobný zážitok pozvania

„Na farme? Nie, v petržalke...“

ísť pracovať do Pánovej vinice, slúžiť nie ako „lekár tela“ ale ako „lekár duše“. Po vyhýbaní sa odpovedať na toto volanie, som napokon s pomocou Panny Márie odpovedal tak, ako nás to učí ona sama: „nech sa mi stane podľa tvojho slova“, „nech sa stane tak, ako Ty chceš.“ Od tej chvíle sa začal môj život, najmä ten duchovný. Božie Slovo sa pre mňa stalo každodenným spoločníkom, kým dovtedy to bola iba jedna z tých hrubších kníh v poličke. Modlitba už nebola povinnosťou, ale privilégiom.

KEBY MI NIEKTO PRED DVOMA ROKMI HOVORIL O VERBISTOCH ASI BY SOM REAGOVAL: „VERBISTI? A TO JE ČO?“

Keď som následne začal rozmýšľať o povolaní a o krokoch, ktoré by som mal podniknúť, ihneď mi prišiel na um diecézny kňaz a jeho služba vo farnosti, keďže to som poznal najlepšie. No ako vidíte, nie som v diecéznom seminári...

Po prvotnom nadšení z povolania, prišlo akési vychladnutie a pochybnosti. V súčasnej dobe internetu som začal hľadať články o povolaní a natrafil som na pozvánku prežiť život v kláštore u augustiniánov. Okrem toho, že som sa utvrdil v povolaní, spoznal som spôsob života, ktorý som predtým nepoznal – zasvätený život a bratské spoločenstvo. Preto som začal premýšľať nad zasväteným životom. Nastalo obdobie hľadania, rozlišovania, spoznávania seba samého.

Rozhodnutie

V novembri 2018 sa konali v našej farnosti ľudové misie, ktoré viedli, pre mňa dovtedy neznámi, misionári Spoločnosti Božieho Slova. No ešte stále nepadlo definitívne rozhodnutie. O necelý mesiac som natrafil na pozvánku na duchovnú obnovu u verbistov v Bratislave. Začal som sa zbližovať s touto rehoľou, spoznal som jej charizmu, kňazov a seminaristov. Kľúčovým bol pre mňa okamih, keď som pri príchode na jednu z obnov pri vstupe do Misijného domu všimol nápis „Iďte do celého sveta“. Vtedy som sa rozpamätal na svoju detskú túžbu stať sa kňazom, a uvedomovať si Božie pôsobenie v mojom živote. Najlepšie to vystihuje stať z Knihy proroka Jeremiáša: „Skôr než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa...“(Jer 1,5). Boh má s nami plán, ten najkrajší a najlepší plán.

S rodinou, v deň príchodu do misijného domu

Dvaja postulanti, pripravení ísť do celého sveta

A taká bola moja cesta k verbistom. V marci 2020 som si podal žiadosť o prijatie do Spoločnosti. Začal som ročný postulát a zároveň študujem 1. ročník filozofie. Ak Boh dá, o rok by som mal nastúpiť do noviciátu.

Na záver sa chcem čitateľom, ktorí mali trpezlivosť a prečítali moje svedectvo do konca, poďakovať, a zároveň poprosiť o modlitbu za našu Spoločnosť, jej misionárov a tiež za mňa - za vernosť a vytrvalosť v povolaní, silu v štúdiu, a aby som bol dobrým a láskavým bratom pre svojich bratov a pre každého svojho blížneho.

S pozdravom,
postulant Benedikt

Život v seminári III.

Pripravil: Lukáš Hanúsek SVD
Foto: Archív SVD

Miništranti

Tábory

Testovanie

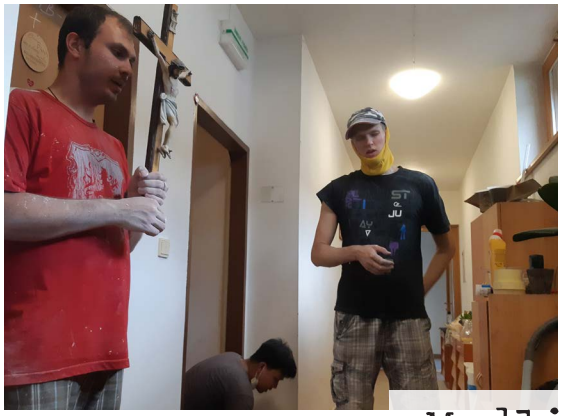

Modlitba

Predstavenie: sr. Vianea

Spracoval: Lukáš Hanúsek SVD
Foto: Archív SVD

Od leta je súčasťou nášho misijného domu Sr. Vianea SCSC. Jej misiou je celá logistika a chod kuchyne: či už ide o každodenné stravovanie obyvateľov domu, rôzne hromadné akcie, stretká alebo tábory.

Sr. Vianea, odkiaľ prichádzate a čo si so sebou zo svojho posledného pôsobiska nesiete?

Prichádzam z Rožňavy, kde som pôsobila na biskupskom úrade. A čo si so sebou nesiem? Je to túžba viac sa modliť za kňazov, a keďže sú tu aj bohoslovci ako budúci kňazi, cítim povinnosť a mám túžbu sa viac sa modliť za nich a vyprosovať im milosť, aby ostali verní svojmu povolaniu.

Mali ste nejaké očakávania, keď ste sa dozvedela, že máte prísť do Misijného domu?

Nemala som žiadne očakávania, aj keď som už poznala toto miesto a priestory. Uvedomovala som si však, že ľudia, ktorí tu pôsobia, sú pre mňa neznámi, a teda, že spoznám nových ľudí, zvlášť mladých ľudí.

Odkiaľ pochádzate a ako ste poznali Kongragáciu milosrdných sestier?

Pochádzam z krásnej oravskej dedinky Zákamenné. V mladosti som často chodievala na Spišskú Kapitulu, konkrétne za jedným kňazom, ktorý predtým pôsobil u nás v dedine. Moji starí rodičia aj rodičia s ním udržiavali kontakt a aj mne osobne bol blízky. Tam som teda trávila dosť času: cez víkendy, niekedy aj na pár dní. A tam som mala možnosť sa stretávať aj so sestrami Svätého kríža, keďže oni pôsobili a dodnes pôsobia na biskupskom úrade, v seminári a v dome Charitas sv. Jána Bosca.

Ako ste prišli k Vášmu menu, ktorého nositeľom je populárny a obľúbený svätec?

Ešte ako mladé dievča som bola na 2-týždňovom zájazde Fatima - Lurdy. Cestou do Lúrd sme sa zastavili aj v Arse, kde som prvý krát počula naživo rozprávať po francúzsky a bolo to pre mňa veľmi silným miestom. Keď som potom vstúpila do kláštora, išla som po tých mojich pútnických miestach, ktoré som navštívila a rozmýšľala nad rôznymi menami. V roku môjho nástupu v máji zomrela jedna sestra Vianea. Potešilo ma, že meno Vianea momentálne nemá nikto iný,

Skúška ohňom hneď na začiatku počas letných denných táborov

lebo vždy môže byť s rovnakým menom iba jedna sestra, a dúfala som, že ho dostanem. Pred vstupom do noviciátu sa totiž píšu 3 mená podľa preferencií a potom nám jedno z nich vyberú.

Čo Vám prináša najväčšiu radosť v posledných dňoch?

Tých radostí je viacej (smiech). Ale najväčšou je asi to, že zažívam spoločenstvo bratov, ktorí skutočne žijú svoje poslanie a veľmi sa teším z toho, keď ich počujem smiať sa a sú radostní. A takýmito vlastne máme byť všetci: prejavovať svoju radosť. Lebo vtedy sme blízko Pánovi a Pán je s nami. A aj keď je nám niekedy ťažšie, vždy sa to dá.

Sr. Vianea, ďakujeme Vám za rozhovor a tešíme sa, že ste s nami. Tí z Vás, ktorí by sa chceli dozvedieť viac, za obyčajných okolností môžete sestru Vianeu stretnúť pred kostolom po sv. omši. Je vždy prívetivá a povzbudí Vás svojim pokojom a radosťou.

Vtipy

[J]ožko sa spovedá u pana [K]aplána:
J: Kradnem.
K: Zle. Musíš hovoriť „kradol som“.
J: Kradnem.
K: Nechápeš ? Máš v minulom čase vymenovať svoje hriechy.
J: Kradnem...
K: Kde mám hodinky?
J: Kradol som.

Farár si umýva auto. V rámci ekumenizmu sa rozhodne, že umyje auto aj susedovi - rabínovi. Vezme kýbeľ vody a s radostným úsmevom, chváliac Pána za tento dobrý skutok, ktorý mu pripravil, uskutoční svoj úmysel.
Ledva skončil umývanie, ozve sa divný škripot. Čo je ? Obzrie sa a vidí rabína s pílkou, ako pili výfuk na jeho aute.
- Prečo mi píliš výfuk?
- Ty si moje auto pokrstil, ja tvoje obrežem!

Súťaž
tajnička

Pripravil: Václav Plánka SVD
Foto: Piaxabay

Gratulujeme výhercom z predchádzajúceho čísla!!!

: Eva Sabolčáková
: Scarlet Nedeľková
: Veronika Sabolčáková

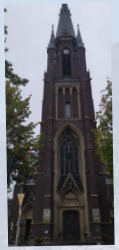

Správna odpoveď z minulého čísla: *„BAZILIKA KEVELAER“*

Správne odpovede môžete poslať na:
mladymisionar@gmail.com
alebo na poštovú adresu:
Mladý misionár
Misijný dom Arnolda Janssena
Krupinská 2
851 01 Bratislava

Nezabudnite uviesť aj Vašu adresu, aby sme Vám v prípade výhry mohli cenu zaslať.

Názov jazera v Taliansku, kde donedávna pôsobili naši spolubratia zo Slovenska...

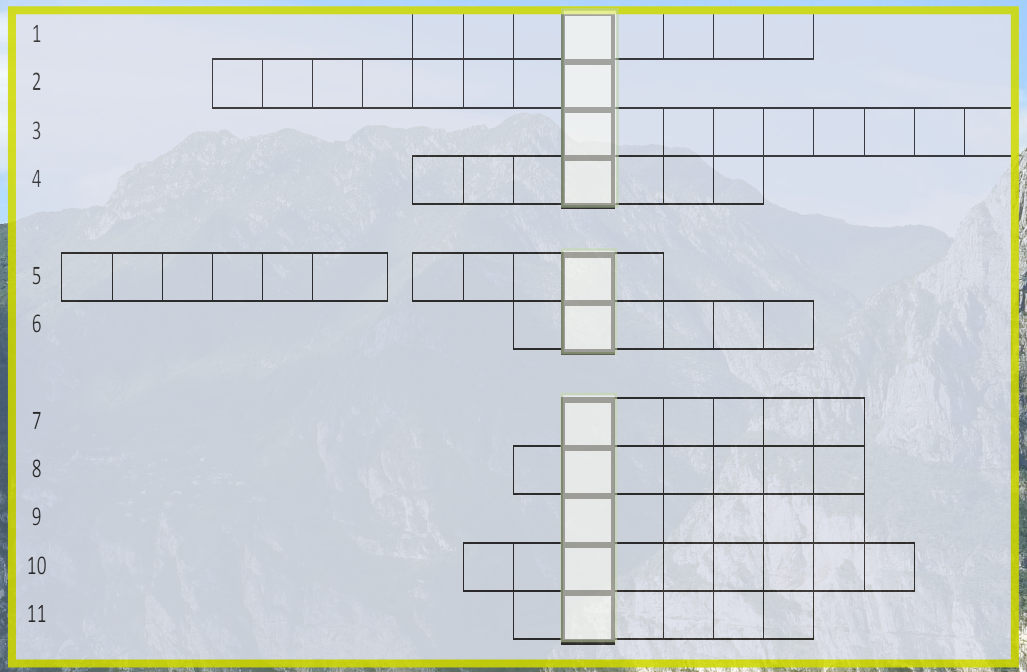

1 AKO SA VOLÁ HLAVNÝ DOM SVD V RÍME.
2 JE VO ŠTVRTOK PO OMŠI V KOSTOLE NA KRUPINSKEJ.
3 MIESTO, KDE ÚRADUJE NAJVYŠŠÍ PREDSTAVENÝ SVD.
4 NON ------- SED VITAE DISCIMUS.
5 ZÁJAZD, NA KTOROM BOLA SESTRA VIANEA.
6 JE NEZASLÚŽENÁ A DÁVA JU BOH.
7 KRSTNÉ MENO SPOLUBRATA, KTORÝ PÔSOBIL V TALIANSKU A TERAZ JE V ALBÁNSKU.
8 Z KTOREJ DEDINY POCHÁDZA POSTULANT BENEDIKT.
9 AKO SA VOLAL UČITEĽ, PO KTOROM SA POMENOVÁVALI SYNOVIA.
10 SVÄTÉ PÍSMO TREBA V TICHU...
11 NÁZOV OBLASTI V TALIANSKU KDE PÔSOBILI NAŠI SPOLUBRATIA

Sľuby 2020

Naši dobrodinci

„DÁVAJTE A DAJÚ VÁM: MIERU DOBRÚ, NATLAČENÚ, NATRASENÚ, VRCHOVATÚ VÁM DAJÚ DO LONA“ (LK 6,38)

Na formáciu misionárov a časopis prispeli:

Mária Adamcová, Mária Badinková, Helena Balcová, Katarína Bállová, Beáta Berešová, Jozef Bezák, Michal Bielik, Jozef Bizoň, Janka Bnčíková, Anna Brinkošová, Ľuboš Búran, Jozef Čambor, Agnesa Čopiková, Ján Demeter, Július Depeš, Jozefína Doktorová, Anna Dolinajová, Ľuboš Dudrovay, Agnesa Durecová, Terézia Fabišíková, Peter Fabo, Mária Fraštacká, Gabriela Gajdovčíková, Terézia Galbová, Andrea Galková, Anna Gardianová, Mária Gašparová, Alžbeta Gazdíková, Anna Genbalová, Oľga Gerbovová, Anna Giacková, Mária Gunárová, Pavel Halaška, Ľudmila Halašová, Helena Hanúsková, Oľga Hanúsková, Anna Harculová, Agnesa Hložová, Janka Holienčíková, Mária Hricová, Mária Hrozová, Mária Hudáková, Eva Humajová, Emília Chrvalová, Emília Jackulíková, Hana Jakubíková, Anna Jančíková, Kamil Jankech, Mária Janošová, Milan Jantoška, Eduard Jasaň, Veronika Jašková, Agnesa Jašúrková, Antónia Jetšová, ALžbeta Kamenská, Oľga Kloptová, Mária Kočkovičová, Mária Kolodiová, Margita Kompasová, Antónia Kondelová, Martin Kováč, Iveta Kovačiková, Agáta Kovaľová, Margita Králiková, Bernardína Kubalová, Katarína Kuliačková, Jolana Kuniaková, Martin Kuruc, Dáša Lacinová, Ľudmila Lasičková, Janka Lipiaková, Štefan Ludvík, Jana Markušová, Alžbeta Masaryková, Štefan Matejčík, Jozefa Matušíková, Ján Mazúr, Anna Melišíková, Eva Menczerová, Mária a Jozef Mendel, Jozef Merga, Magda Mičudová, Emília Michalíková, Jaroslava Mikulcová, Mária Mikulová, Štefan Mizerák, Alžbeta Moravčíková, Otília Moravčíková, Viktória Mošatová, Eva Mravčáková, ALžbeta Mráziková, Matilda Nehézpová, Monika Nemčeková, Mária Nigutová, Marian Okál, Júlia Oravcová, Alžbeta Paliaková, Anna, Paľová, Dezider Pancza, Mária Pašková, Marta Pekárová, Ľudmila Peťovská, Terézia Petríčková, Zuzana Petriková, Emilia Pivková, Ján Podstavek, Viola Potočiarová, Anna Pračková, Daniela Predajnianska, Milan Radaj, Vladimír Rádi, Tomáš Remenár, Cecília Sabadošová, Eva Sabolčáková, Monika Sabolová, Oľga Sádecká, Mária Salová, Mária Šimková, Mária Skokanová, Oľga Skřivánková, Jana Slaviková, Otília Sliacka, Pavla Smiešková, Helena Smrčková, Anton Sojka, Ondrej Strečka, Františka Sudorová, Anna Súľovska, Štefánia Surová, Eva Svetana, Emília Šavoltová, Jolana Šepitková, Ľudmila Ševčíková, Mária Šimková, Mária Štefanková, Veronika Šubjaková, Marta Šujanová, Márie Tahotná, Peter Ťažký, Anna Uhnáková, Peter Urban, Anna Urbaníková, Eva Urminská, Mária Válková, Bohuslava Vašeková, Ita Víťazová, Justína Vitková, Viktória Viznerová, Emília Vrtáková, Eva, Vrtáková, Oľga Zapalačová, Ľudmila Zelenajová, Mária Žitňanská

RODINY: Balčáková, Bednárová, Begányová, Bištuťová, Budayová, Doktorová, Dušičková, Everlingová, Kancianová, Kočambová, Kottrová, Hanúsková, Maderičová, Nedbalová, Senková, Tóthová, Plánková,

ĎALŠÍ DOBRODINCI: Nedožery - Brezany, Valaská Belá,

Pán Boh zaplať!

Ak by ste chceli podporiť formáciu misionárov, môžete tak urobiť
šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast - BA“
alebo na číslo účtu: 5029115971/0900 s poznámkou „na misijný dorast - BA“

POŠTOVÝ POUKAZ NA ÚČET RI

Slovenská pošta

SUMA ____ EUR ____ cent K. SPRAC. 3 K. SL. 0 0 K. PROD. 3 8

SLOVOM ____ EUR ____ cent (centy uveďte číslom)

PODACIE ZNAKY

OKR. PEČ.

POD. ČÍS.

ČÍSLO ÚČTU IBAN (vyplňajte zľava v prvom riadku): S K 9 5 0 9 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 5 0 2 9 1 1 5 9 7 1

VARIABILNÝ SYMBOL

KONŠT. SYMBOL

ADRESÁT: SPOLOČNOSŤ BOŽIEHO SLOVA, MISIJNÝ DOM MATKY BOŽEJ, KALVÁRIA 3, 949 01 NITRA

ŠPECIFICKÝ SYMBOL

REFERENČNÉ ČÍSLO: 0 6 2 3 9 8 8 9 5

SPRÁVA PRE ADRESÁTA

ODOSIELATEĽ (VYPĽŇTE VEĽKÝMI TLAČENÝMI PÍSMENAMI)

MENO

PRIEZVISKO

ULICA/OBEC

ČÍSLO

PSČ

DODÁVACIA POŠTA

ČÍTACIA ZÓNA – NEVPISUJTE ŽIADNE ÚDAJE!

38000195090000000502911597100000000003000000005

POŠTOVÝ POUKAZ NA ÚČET – PODACÍ LÍSTOK

Slovenská pošta

Platte iba na pošte

Slovenská pošta, a. s., Partizánska cesta 9, 975 99 Banská Bystrica 1
Zap. v OR OS Banská Bystrica, v odd. Sa, vl. č. 803/S
IČO: 36631124 IČ DPH: SK2021879959

PODACIE ČÍSLO

VÝPLATNÉ V HOTOVOSTI

KÓD SLUŽBY

KÓD PROD.

SUMA ____ EUR ____ cent

ČÍSLO ÚČTU IBAN: SK9509000000050291159 71

VARIABILNÝ SYMBOL

ŠPECIFICKÝ SYMBOL

ADRESÁT: SPOLOČNOSŤ BOŽIEHO SLOVA, MISIJNÝ DOM MATKY BOŽEJ, KALVÁRIA 3, 949 01 NITRA

ODOSIELATEĽ

NECH JE PRE VÁS
NAJVÄČŠÍM DAROM TÝCHTO VIANOC
PRÍTOMNOSŤ NÁŠHO PÁNA
JEŽIŠA KRISTA
VO VAŠICH DOMOVOCH,
RODINÁCH A VZŤAHOCH.

SO SRDCA VÁM PRAJÚ
A V MODLITBÁCH VYPROSUJÚ

KŇAZI A SEMINARISTI SVD

KRÁČAŤ V JEHO MISII

NEBOJ SA VYKROČIŤ, ON BUDE S TEBOU!

SPOLOČNOSŤ BOŽIEHO SLOVA

Choďte teda
a získavajte mi učeníkov
vo všetkých národoch a krstite ich
v mene Otca i Syna i Svätého Ducha
a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.
A hľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta.“ Mt 28,19-20